

מ"ת 9820/07/14 - מדינת ישראל נגד מראד סלימאן

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 9820-07-14 מדינת ישראל נ' סלימאן(עציר)
תיק חיצוני: 2731/14

בפני	כב' השופטת דנה כהן-לקח
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	מראד סלימאן (עציר)

החלטה

לפניי בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע

1. כנגד המשיב הוגש כתב-אישום המייחס לו עבירות של התפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); ניסיון לתקיפת שוטר לפי סעיף 274(1)+(2)+(3) בצירוף עם סעיף 25 לחוק העונשין; וכן הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.

בהתאם לנטען בכתב-האישום, ביום 4.7.2014 בסמוך לשעה 00:30, השתתף המשיב בהתקהלות אסורה יחד עם אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, באזור צומת עיסאווייה, וזאת לשם הפרת הסדר הציבורי. במהלך ההתפרעות, יידו המתפרעים אבנים ובקבוקי תבערה והשליכו צמיגים בוברים לעבר רכבים שנסעו בקרבת המקום. על-מנת לפזר את ההתפרעות הוזעקו למקום כוחות משטרה ומספר אבנים שנזרקו על-ידי המתפרעים פגעו בכלי הרכב המשטרתיים. בהמשך, במהלך הניסיון לפזר את ההתפרעות, כאשר התקרבו כלי רכב משטרתיים לעבר המתפרעים, המשיב וחלק מהאחרים יידו אבנים לעברם. משהגיבו השוטרים באמצעים לפיזור הפגנות, החל המשיב לרוץ ונתפס על-ידי השוטרים. כאשר ביקשו השוטרים לעוצרו, השתולל המשיב תוך שהוא נצמד לכביש והתנגד למעצרו.

טיעוני הצדדים

2. המבקשת טענה לפניי כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו. עוד צוין כי מתקיימת בנסיבות העניין עילת מסוכנות - הן עקב טיב המעשים, הן נוכח עברו הפלילי (הרחוק יחסית) של המשיב והן

נוכח צוק העיתים והמתח הגואה בימים אלה. בהתחשב בכל אלה, עתרה המבקשת שלא להסתפק בחלופה ולהורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

מנגד, הסנגור חלק על קיומן של ראיות לכאורה, וטען כי עקב כך יש מקום לשחרר את המשיב לחלופה, אף ללא המתנה תסקיר מעצר. הסנגור עמד על נסיבותיו האישיות של המשיב, היותו אב ל-5 ילדים העובד במקום עבודה קבוע ומסודר, וטען כי מעצר המשיב - ולו עד הגשת תסקיר - תפגע בו ובמשפחתו קשות.

הראיות לכאורה

3. בחנתי את הראיות לכאורה שבתיק. הראיה המרכזית מצויה בהודעתו המשטרית של השוטר דימטרי, שמסר כי ראה את המשיב כאשר אינו רעול פנים, מיידה לפחות 2-3 אבנים לעבר הכוח המשטרתי שהגיע לכפר. השוטר דימטרי מתאר כי המרחק מהמשיב היה כ-20 מטרים, וכי היתה תאורה של הרחוב וכן של אורות הג'יפ. עוד אעיר כי השוטר דימטרי תיאר כי המשיב לבש גופיה לבנה בעת האירוע (דבר המתיישב עם דברי המשיב בהודעתו המשטרית, ש' 32). יצוין כי השוטר דימטרי היה נהג הג'יפ ולפיכך יכול היה להביט על המתרחש לפני הג'יפ ובצידו. אני סבורה כי בהודעתו המשטרית של השוטר דימטרי יש כדי להקים ראיות לכאורה בעוצמה מספקת להליך שלפניי.

לא נעלם מעיניי כי השוטר דימטרי לא ציין את עצם יידוי האבנים על-ידי המשיב בדו"ח הפעולה (להבדיל מההודעה המשטרית). עם זאת, דו"ח הפעולה הוא מטבע הדברים תמציתי יותר ביחס להודעה משטרית הנערכת על-בסיס שאלות של חוקר משטרתי. אף שיהיה צורך לחקור את השוטר דימטרי על הפער האמור בין דו"ח הפעולה להודעה המשטרית, אינני סבורה כי די בכך כדי ליצור כרסום משמעותי בעוצמת הראיות הלכאוריות. למען שלמות התמונה, יצוין כי יתר השוטרים שהיו באירוע לא מציינים כי ראו את המשיב מיידה אבנים, אלא מציינים כי המשיב התנגד בשלב המעצר. עם זאת, יש הסבר אפשרי לכך בחומר הראיות הלכאורי, בשים לב לכך שבעוד השוטר דימטרי היה נהג הג'יפ, השוטרים האחרים ישבו במקומות אחרים בתוך הג'יפ או עסקו בפעולות אחרות במהלך האירוע עד הפריקה מהג'יפ וביצוע המעצר (כגון: ירי גז). אגב, דווקא העובדה שהשוטרים האחרים אומרים במפורש כי לא זיהו את המשיב מיידה אבנים, מפחית לכאורה חשש לתיאום עדויות בין השוטרים. עוד אומר כי המשיב בהודעתו המשטרית טען כי הגיע לקרבת המקום כדי לנפח גלגל בפנצ'ריה סמוכה וכי לא ברח אלא השוטרים תפסו אותו בכניסה ותקפו אותו. טענה זו אינה מתיישבת עם מכלול עדויות השוטרים בתיק לעניין התנגדות המשיב למעצרו. לצד זאת, הבנתי מדברי המבקשת כי תלונתו של המשיב הועברה למח"ש ויש להניח כי תיבדק ותתברר.

לפיכך, עמדתי היא כי לצורך ההליך שלפניי, קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת.

עילת מעצר וסוגית החלופה

4. אין מחלוקת לעניין קיומה של חזקת מסוכנות סטטוטורית. אני סבורה כי חזקה זו לא נסתרה בנסיבות המקרה.

בכל הנוגע למעשה - נטילת חלק ביידוי אבנים לעבר כוחות צבא במסגרת התפרעות רבת-משתתפים, טומנת

בחובה סיכון ברור לחיים ולגוף וכן פגיעה ממשית בעקרון שלטון החוק בימים כתיקונם. היא נושאת בחובה סיכון מיוחד בימים מתוחים אלה, בהם חלקים בציבור קוראים תיגר על עקרונות יסוד לחיים משותפים בחברה מתוקנת.

בכל הנוגע לעושה - למשיב הרשעה קודמת משנת 2000 בעבירות של סיכון אדם בנתיב תחבורה בזריקה, תקיפת שוטר והתפרעות, בגין ריצה בשעתו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל. אמת, עסקינן בהרשעה בודדת וישנה מלפני 14 שנים. עם זאת, בניגוד לטיעוני הסנגור, אני סבורה כי מדובר בהרשעה בעבירות ממין העניין, היכולה להעיד על כך שברגעי כעס או התלהטות יצרים, נכשל לכאורה המשיב במעשיו המקימים סיכון לציבור.

5. הסנגור עתר להסתפק בחלופת מעצר בעניין מרשו. כידוע, מטרת המעצר היא להבטיח שהמשיב לא ישוב לבצע מעשים בלתי חוקיים נוספים עד תום הליכי המשפט, באופן שיסכן את בטחון הציבור. החשש הינו כי אם המשיב כבר התפתה לכאורה ליטול חלק ביידיו אבנים בתוך התפרעות, הוא ישוב ויתפתה לחבור לאחרים העושים דין לעצמם, בבחינת הוספת שמן למדורה. כבר נפסק כי אדם שהוכח לכאורה כי הרים אבן על איש חוק שהחברה שלחה אותו להשליט משטר וסדר, חשש ממשי הוא כי חלופת מעצר לא תמנע ממנו לשוב על המעשה (ראו: דברי כב' השופט (כתוארו אז) גרוניס בבש"פ 379/09 מדינת ישראל נ' פלוני (14.1.2009) וכן: בבש"פ 295/09 מדינת ישראל נ' פלוני (12.1.2009); עוד ראו: דברי כב' השופט (כתוארו אז) חשין בבש"פ 6834/93 בקוש נ' מדינת ישראל (17.12.1993)). בהתחשב בכל אלה, לא קל יהיה לשכנע כי ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב בחלופת מעצר. כך, בשים לב למהות המעשה, ובשים לב לעברו הפלילי של העושה (שאף אם הוא רחוק יחסית, עלול ללמד על נטייה בזמנים רגישים). אעיר כי המפקחים המוצעים מבית נקובה אינם באולם כעת. מכל מקום, אני סבורה כי דרך ההילוך הראויה היא לבחון את עוצמת המסוכנות ואת החלופה המוצעת באמצעות תסקיר שירות מבחן.

6. אשר על כן, אני קובעת כדלקמן:

- א. הדיון בעניינו של המשיב ידחה ליום 24.7.2014 בשעה 15:00.
- ב. שירות המבחן יגיש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב עד ליום 23.7.2014.
- ג. המזכירות תזמן את המשיב לדיון באמצעות שב"ס.
- ד. המזכירות תזמן לדיון מתורגמן לשפה הערבית.
- ה. המשיב יהיה נתון במעצר עד החלטה אחרת.
- ו. המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול לשירות המבחן וכך גם הסנגור.
- ז. אני מאפשרת למשיב לחבק את ילדתו באולם.

ניתנה והודעה היום י' תמוז תשע"ד, 08/07/2014

במעמד הנוכחים.

עמוד 3

